

Formanden: Det Ufsnit, som jeg først idag sætter under Forhandling, er Lovforslagets §§ 80—95, eller med andre Ord dets Kapitel 10 og 11 med de dertil stillede Uendringforslag under Nr. 48 og 49. Uendringforslaget under Nr. 48 er stillet af et Flertal, og Uendringforslaget under Nr. 49 af et Mindretal i Udvalget. Af disse vil Flertallets Forslag under Nr. 48 først komme under Afstemning, og, dersom det vedtages, vil Mindretallets Forslag under Nr. 49 dermed være bortfaldet; forkastes Forslaget under Nr. 48, vil der derimod blive stemt over Forslaget under Nr. 49.

Ordføreren: Det Uendringforslag, som af Udvalgets Flertal er stillet til § 81, kan jeg med nogle faa Ord motivere. Som det vil ses, indeholder § 81 den Forskrift, at Eksteretten kan bestemme, at Skyldneren skal hensættes i simpelt Fængsel, naar han uden derfor at angive fyldestgørende Grunde undlader at fremkomme med den i § 47 paaludne Fortegnelse, behørig affattet, eller han modvillig negter at gaa til Haande med Dplysninger ifølge §§ 54, 71 og 77, eller, naar han uden Eksterettens Tilladelse forlader eller forsøger paa at forlade Retskredsen, eller hvis han i andre Maader modvilligen undlader at efterkomme, hvad denne Lov paalægger ham. Fængslingen vedvarer derhos ifølge Paragrafen, saa længe, Eksteretten finder det nødvendigt til at fremme dens Hensigt, dog ingenstunde længere end 6 Maaneder. Det er nu i Udvalget blevet anset for tvivlsomt, om det ved de nævnte Udtryk: „hensættes i simpelt Fængsel“ er tilstrækkelig udtrykt, at det skal være paa offentlig og ikke paa Voets Bekostning, at denne Fængsling skal finde Sted, og Udvalgets Flertal, som er enigt deri, at Fængslingen bør ske paa offentlig og ikke paa Voets Bekostning, fordi den er et Ewangsmiddel, som anvendes for at skaffe Retten Lydighed, foreslaar derfor, at der skal tilføies en udtryffelig Udtalelse, som affjærer enhver Tvivl i saa Henseende, og at der med dette for Die til Paragrafen skal tilføies som et tredie Stykke: „Omkostningerne ved Fængslingen afholdes paa samme Maade som Delinventomkostninger“. — Et

Mindretal i Udvalget har derimod ment, at det ikke burde være paa offentlig Bekostning, at en saadan Fængsling skete, men at Voet tværtimod, naar man vilde have et særligt Ewangsmiddel anvendt mod Skyldneren, selv burde afholde de deraf flydende Udgifter. Mindretallet har altsaa maattet foreslaa, som under Nr. 49 sket, at der i Paragrafen skal indskydes: „paa Voets Bekostning“, hvorved denne Tante fremtræder klart.

Nosvørn-Teilmann: Som det erede Thing vil have lagt Mærke til, er det i Betænkningen ved Motiveringen af Udvalgets Uendringforslag fremhævet, at et eret Medlem af Udvalget (Kjær) og jeg ved Uendringforslaget under Nr. 49 til § 81 have anset det for rigtigt i alt Fald at gjøre det til Gjenstand for en Afstemning, hvorvidt man snarest vil sætte den Ewang, der ifølge Paragrafen kan anvendes imod en Debitor, i Klasse med den Ewang, der anvendes mod Bidner, der ikke ville møde og afgive Bidneforklaring, og som paa Grund deraf ikjendes Falsmaalsbøder, der affones paa det Offentliges Bekostning, eller om man, hvad jeg maa være tilbøielig til at anse for det Korrekteste, vil sætte den i Klasse med det gamle Gjælds-fængsel, hvorefter det da er i sin Orden, at den, i hvis Interesse det anvendes, afholder de Omkostninger, der ere forbundne dermed. Jeg vilde maasse neppe have anset det for nødvendigt at spille det høie Things Tid med at høre denne Udtalelse fra min Side, naar ikke den Omstændighed var tilstede, at min Medforslagsstiller er fraværende, og jeg har Grund til at tro, at hans Grund til at stille Uendringforslaget under Nr. 49 maasse dog nærmest har været Hensynet til, at den Byrde, som en Ordning som den, hvorom Udvalgets Flertal er enigt, vil medføre, let vil blive for stor for Kommunerne. Dette er en Betragtningssmaade, som jeg ikke kan tillægge synderlig Bægt, men jeg har dog troet at skylde min erede Medforslagsstiller, da han, som sagt, er fraværende, at fremhæve ogsaa denne Side af Sagen for det høitærede Thing.

Justitsministeren: Jeg har troet, at